

In al die vriendelijkheid

Tweedejaars Yamada JHS Nanami Sasaki

Op 8 Januari ben ik tien dagen naar Nederland geweest. Het was de eerste keer dat ik naar het buitenland ging en ik was dan ook erg zenuwachtig.

Op de dag van vertrek gingen er allerlei zorgen door mijn hoofd zoals “Zal het wel goed gaan met mijn gastgezin? Zullen ze me wel begrijpen?”. Naast me in het vliegtuig zat iemand uit Ethiopie en de mensen om me heen ware nook buitenlanders uit landen die mij onbekend waren. Ik werd overvallen door de twijfel of het wel goed zou gaan, ik maakte me zoveel zorgen dat mijn lijf begon te trillen.

Het moment dat we in Nederland aanwamen was het me in een oogopslag duidelijk dat we niet meer in Japan waren. De vorm van de bussen, de snelheid van de autos, het licht van de stad...het waren allemaal vreemde dingen die ik voor het eerst zag.

De volgende dag werd er een welkomstceremonie gehouden op het CLZ. Ik was zo verbaasd door de luide ontvangst die we kregen dat ik bijna van mijn stokje ging. Tussen de vele leerlingen ontdekte ik mijn gastzus Emma. Toen onze ogen ontmoetten zag Emma dat ik het was en wuifde ze al lachend naar me. Op dat moment werden de zorgen in mijn hart vervangen door de hoop dat we goede vrienden zouden worden.

Daarna werden we bij de Kadokawa familie thuis getrakteerd op curry. Het was hele lekkere curry maar ik was zo vol dat ik geen tweede portie opkon. Ik hoorde dat de Kadokawa familie elk jaar curry maakt voor de Yamada Junior Overseas Delegation. Ik vond het erg lief van de familie Kadokawa sat zij elk jaar weer curry maken voor mensen die zij voor het eerst ontmoeten.

Toen ontmoette ik eindelijk mijn gastgezin. Ik was erg nerveus. Mijn gastmama en gastzusjes kwamen me allemaal tegenmoet met een lieve glimlach. Toen we thuiskwamen was het eerste dat Emma vroeg “Kun je me origami leren origami te vouwen.?” En vouwden we samen met haar zusjes origami. Toen ik een kraanvogel vouwde zei ze “Wat is dat? Een vogel?” en ondanks dat het maar een kleinigheidje was had ik het gevoel dat we elkaar begrepen vanuit het hart.

De volgende dag werd ik wakker gemaakt door Emma. Ik denk dat ik een beetje last had van een jet lag. Maar vanaf vandaag ben ik een leerling van het

CLZ besloot ik met hernieuwde vastberadenheid.

Maar toen ik op school kwam en er voor mijn ogen een schoupsel openbaarde wat je je op Japanse scholen niet voor zou kunnen stellen zoals studenten die sapjes dronken en snoep aten dacht ik wat was die determinatie van vanmorgen eigenlijk. Toen ik aan Emma vroeg of studenten dit mochten op school antwoordde ze "Dit is normaal hoor." En aten wij ook snoepjes. Wat fijn zoveel vrijheid op school, dacht ik. Maar ondanks dat het CLZ zo'n vrije school is was iedereen erg actief met antwoorden geven tijdens de les en stipt met het onleveren van huiswerk. Ik vond dat onze school wat kan leren van de krachtadige instelling van het CLZ. De Nederlandse mensen zijn erg proactief en tijdens de dramales volgden ze de instructies van de leraar meteen op en speelden de rol die hun toegewezen werd. Ik zalg alleen maar energieke en initiatiefrijke leerlingen.

Bij mijn gastgezin thuis lukte het me om met het spelen van spelletjes zoals otedama (Japans jongleren) en origami om goede vrienden te worden met Emma en haar zusjes. Vooral bij het spelen met de taketombo (bamboo-kopter) ging heel het gezin uit zijn dak, en we bleven dan ook praten over de taketombo totdat het tijd was om naar bed te gaan. Ik was erg blij toen mijn altijd lachende en lieve gastgezin toen ik hun mijn soeveniertjes gaf interesse toonden door te vragen "Wat is dit?" Ze waren erg blij met de senbei en ik was erg verrast dat Nederlandse mensen senbei ook lekker vinden. Toen ik udon voor ze maakte zeiden zed at ze nog nooit zo'n lekkere noedels hadden gegeten en ik was dan ook super blij.

De dertiende bezochten we het Rijksmuseum en het Van Gogh museum. Ik kan wel naar een schilderij kijken maar dan weet ik er nog niets van maar dankzij onze gids mevrouw Yamaguchi heb ik op een leuke manier naar de schilderijen kunnen kijken.

De volgende dag zongen we 'Furusato' en 'Yamadaryojo' nadat we hadden geluncht bij Conny thuis. Conny zong samen het lied en ik besepte dat ze heel veel van Yamada moet houden. Ik hoorde dat zowel mevrouw Yamaguchi als Conny elk jaar actief betrokken zijn bij het bezoek van de Yamada Junior Overseas Delegation. Ik besepte dat we zonder de hartelijkheid en liefde van mevrouw Yamaguchi, Conny en de Kadokawas ons bezoek naar Nederland nooit mogelijk was geweest.

Op de Zaanse Schans zag ik voor het eerst een windmolen. Het verbaasde me dat ze veel groter waren dan ik had gedacht. Ik kocht een magneetje in de vorm van een windmolen voor mijn gastgezin. Ze leken er heel erg blij mee te zijn toen ik het aan hen

gaf. Al beseffend dat we nu al afscheid moesten gaan nemen genoot ik van het disco dansen. Toen we de Soranbushi dansten en Furosato zongen kregen het complimentje “Dat is een mooie dans en lied, he.”

De volgende dag ben ik gaan winkelen met Emma. Net als Japanse meisjes dacht ze zorgvuldig na voordat ze kleren uitkoos. ‘s Middags namen we een kijkje bij de toeristische attractie ‘Madurodam’, een miniatuur model van Nederland. Ik kreeg het gevoel dat ik in heel Nederland was wezen sightsee-en. Daarna kreeg ik van Emma een Nederlandse tas cadeau. Ik was zo blij dat ik tranen in mijn ogen kreeg. Met in mijn hoofd de gedachte dat we morgen afscheid zouden nemen kwam de gezellige dag tot een einde.

De volgende dag, ik had de tranen al in mijn ogen staan toen we aanwamen bij het Steyn hotel waar we afscheid zouden nemen. Ik probeerde te lachen maar het lukte niet echt. Toen ik werd geknuffeld door mijn gastgezin werd ik overvallen door herinneringen aan hoe we samen tennis hadden gespeeld, spelletjes hadden gedaan, de cadeautjes die ik had gekregen en kon ik mijn tranen niet langer inhouden, ook toen ik de bus was ingestapt bleef ik huilen. Al denkend “Ik weet niet of het mogelijk is maar ik Emma ooit weer eens te ontmoeten.” Zwaaide ik naar mijn gastgezin.

In Nederland werd ik door mijn gastgezin, mijn vrienden op het CLZ, de leraren, onze gids mevrouw Yamaguchi, Conny en de Kadokawas met veel vriendelijkheid behandeld. Ik zal deze tien dagen die wel een droom leken te zijn en mijn ontmoetingen met al deze prachtige mensen zeker nooit vergeten.